

[Masterminds](#) :: [Submind](#) :: [Webcomics](#)

TO NAJLEPŠIE, ČO SI DNES PREČÍTATE

Zverejnené o 10:46 19. 2. 2014 užívateľom [Apocalypse Cow](#)

podte sem. čítajte. poďakujete neskôr.

<http://morepriser.blogspot.com/>

+503 830/-453 | 2 446 873 [Komentárov](#) | [Odpovedať](#) | [Označiť](#)

Keď sa ráno vrátim k počítaču, nájdem tam otvorený pôvodný príspevok. Cez noc pribudlo ďalších tristo komentov. Už ani neviem, o čom píšu – nekontrolovala som to celé mesiace. Viem, že niektoré sú od fanúšikov. Kopa ich je od trollov. Príspevky neotváram kvôli komentárom. Prezerám si ich, aby som si každý deň pripomenula, že toto všetko – celý môj život – je skutočný.

Moje začiatky sú zapísané do histórie.

Odhrniem si vlasy, zívnem a pošúcham si oči. Keď žmurknem, príspevok je stále tam, šťastne si tróni navrchu subfóra k webkomiksu na stránke Masterminds. Možno by ste si mysleli, že po dvoch rokoch by mal klesnúť. Neklesol.

Zavriem prehliadač, skôr než poruším vlastné pravidlá. Nečítam komentý. Komentáre odpaľujú mentálne múry a práve teraz

potrebujem mať svoje múry pevné. Otvorím photoshop, hľadám súbor, na ktorom som pracovala včera, napoly dokončenú novú časť *Mora príšer*. Čiary sú už hotové. Začala som s farbami, ale ešte to nie je ono a potrebujem pridať text. Aj tak som popredu. Tento týždeň dokončím celú kapitolu. Moje minimum na týždeň je jedna časť. Zvyčajne má tri strany. Vždy mám čo nahodiť.

Prechádzam komiks, skáčem z okna na okno, dvakrát kontrolujem postavy a prostredie. V hlave si rozložím zvyšok farieb, zdroje svetla a tieň. Text. Zdá sa, že mi to ide ako po masle, ale v spodnom okne som Amity zase nakreslila príliš rovný nos. Vždy je to viditeľné v detailoch tváre a vždy ide o jej nos. Neskôr to budem musieť opraviť. Teraz nemám čas.

Ako keby so mnou budík súhlasil, zavreští a strhnem sa. Hoci viem, že sa to stane, dokonca sa naň priamo pozerám. Presuniem sa na druhý koniec izby, aby som po ňom rýchlo tresla, nech nezobudí Churcha a Sullyho. Blbí druhostupniari môžu spať ešte ďalšiu polhodinu a myslia si, že sú králi.

Keď zídem dolu, mama už pre mňa nachystala dve vajcia na tvrdo a pohár čerstvo vytlačenej pomarančovej šťavy. Netuším, kedy tie vajcia uvarila. Určite nie včera večer a teraz iba svitá. Sedí na kuchynskom ostrove v bežeckom outfite s vyčesaným copom a číta si nejaký článok na tablete. Niekoľko prameňov sa jej rozstraptilo a z kúpeľne v hale počuť šuštať sprchu. Ona aj otec sa už vrátili z ranného behu. Hnusné.

„Ráno, zlatko!“ Som si istá, že v niektorej galaxii musí hovoriť aj normálnym tónom, ale v našej to nebude. „Máš hotové raňajky. Si v pohode? Si trochu sivá.“

Zavrčím. Ráno je diablov čas. A za minulý rok mi mama povedala, že „vyzerám sivá“, aspoň raz za týždeň. Zvalím sa na stoličku pri kuchynskom ostrove pred vajcia a džús a začnem jesť. Možno by som mala skúsiť kávu. Káva by mohla pomôcť. No káva by ma tiež mohla dostať do špirály depresívneho záchvatu.

Pod maminým laktom je dnešné vydanie *Westcliffskej hviezdy*. Vytiahnem ho a otočím. Na prednej strane je titulok NA WELLHOUSKEJ ODBOČKE PRIBUDLI VÝSTRAHY. Pod tým je fotka prudkej zákruty na ceste popri Wellhouskom moste, kde zem zdobia kvetinové vence, stuhy a hračky. Také sú miestne správy z Indiany: nič sa nedeje, preto plnia stránky pripomienkami, že Wellhouská odbočka každý rok zabije viac ľudí ako biele žraloky. Tiež z miestnych správ z Indiany: porovnávajú zákrutu so žralokom.

Zjem prvé vajce. Otec prichádza z haly, vonia ako balíček mentolových žuvačiek a má na sebe trochu iné bežecké oblečko, než

keď chodí s mamou, čo znamená, že toto je jeho dnešné pracovné oblečenie.

„Ráno, Vajko!“ Zastaví sa za mnou, položí mi ruky na plecía a nahne sa, aby ma pobožkal navrch hlavy. Zafrflem nad prezývkou a vopchám si vajce do úst. Na tvrdo uvarené nebo. „Ako si spala?“

Pokrčím pleciami. Žiadam priveľa, ak chcem, aby sa ku mne ráno nikto neozýval? Mám energiu akurát tak na to, aby som zjedla delikátne vajcia; na slová mi už neostáva. Nehovoriac o tom, že o dvadsať minút už musím byť v aute, aby som sa na sedem hodín stratila medzi školskými múrmi, kde s úplnou istotou bude treba rozprávať, či sa mi to páči alebo nie.

Mama odvráti otcovu pozornosť zdravotným článkom, ktorý je zjavne o výhodách bicyklovania. Vypustím ich z hlavy. Čítam o tom, ako minulé leto šofér autobusu hudobnej skupiny z westcliffskeho gymka zaspal za volantom, keď sa kapela vracala z okresnej súťaže, a na Wellhouskej odbočke zišiel z cesty. Žujem. Predtým to bol chlapík, ktorý tadiaľ išiel v zime so synom. Pijem džús. A ešte predtým žena, ktorá ráno viezla deti do jaslí. Stále prežívam. Skupina opitých tínedžerov. Zhltnem zvyšky vajca. Osamelé dievča, ktoré nezvládlo poladovicu. Dopijem džús. Mali by tam dať zábranu, aby ľudia nevylietali zo zákruty a nepadali dolu brehom do rieky, ale nie. Bez Wellhouskej odbočky by sme nemali žiadne správy.

„Nezabudni, že tvoji bratia majú dnes popoludní svoj prvý futbalový zápas,“ povie mama, keď zoskočím zo stoličky a vložím

tanier s pohárom do drezu. „Veľmi sa tešia a musíme tam byť všetci, aby sme ich podporili. Okej?“

Neznášam, keď takto vraví „Okej?“. Ako keby priam čakala, že sa vytočím, ešte kým tie slová vôbec povie. Vždy pripravená na hádku.

„Hej,“ odpoviem. Už to viac nevládam. Vrátim sa do izby po rucksak, skicár a topánky. Niekolkokrát si povyskočím hore a dolu v snahe dostať viac krvi do mozgu. Vajcia zjedené. Energia nabitá. Som pripravená bojovať.

Odolám pokušeniu vrátiť sa k počítaču, otvoriť prehliadač a skontrolovať fóra *Mora príšer*. Pred odchodom do školy nečítam komentý a nekontrolujem fóra. Počítač je moje útočisko. Internet je moja krajina zázrakov.

Môžem tam padnúť iba vtedy, keď nebude prekážať, že sa v nej stratím.

Amity mala dva dni narodenia. Prvý bol taký, aký majú všetci, a nepamätá si ho. Netrávila čas nekonečným uvažovaním nad tým, že si to nepamätá, pretože sa počas rokov naučila, že z toľkého uvažovania nevzide nič dobré. Druhé narodenie – alebo znovuzrodenie, podľa toho, v akej bola nálade – si pamätala s úžasnou presnosťou a predstavovala si, že to tak bude do konca života.

Jej druhé narodenie sa udialo v deň, keď si ju Watcher vzal za svoju hostiteľku.